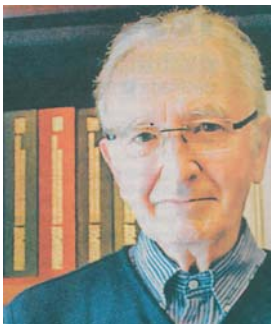

ENTREVISTA XARXAMEG RICARD MASÓ I LLUNES

Ens ho explica... Ricard Masó

Fundador i impulsor del premi de novel·la Prudenci Bertrana, fa prop de cinquanta anys que va liderar un procés de mobilització ciutadana, amb motiu d'una agressió municipal que marginava la nostra llengua. L'any 1993 va promocionar la Fundació que duu el nom d'aquest escriptor, de la qual en fou el primer president i en la que segueix participant activament com a patró.

Geògraf i aparellador de professió, ha versat la seva acció professional en el terreny de la cartografia, considerada com una base indispensable per a la construcció del nostre País. És per aquest motiu que a principis dels anys 70 va crear la primera empresa catalana privada de cartografia.

Membre d'Antics Escoltes i Guies de la Fundació Josep Sans, la darrera de les responsabilitats d'en Ricard fins ara ha estat la de membre de l'equip organitzador a Girona de la darrera Trobada d'Antics Escoltes de Catalunya – Mallorca – València.

Quan vas conèixer l'escoltisme/guiatge?

Quan es va crear l'Agrupament Sant Narcís, a Girona, el primer de la post guerra. Va ser pels volts del 1950.

Quina edat tenies?

Devia tenir uns tretze o catorze anys.

On vas començar?

A l'esmentat Agrupament Sant Narcís, de Girona.

Quines responsabilitats has tingut dins l'escoltisme/guiatge fins ara?

En el marc de l'Agrupament, primer vaig ser cap de patrulla i, més endavant, cap de Clan. Uns anys més tard passaria a ser el primer comissari de la Demarcació de Girona, en el Comissariat General presidit per Jordi Bonet. Després d'una pausa per atendre obligacions professionals i familiars, al final de la dècada dels 70 vaig reprendre la funció de Comissari per la DDE de Girona.

Vas dedicar uns quants anys de la teva vida a l'escoltisme/guiatge. Quins són els valors que més et van marcar?

El respecte sobre la fe, les creences i el pensament dels altres, el treball en equip i la voluntat permanent de servei.

De quina activitat en guardes més bon record?

De les sortides a muntanya i de les vetllades a l'entorn dels focs de camp.

Creus que la situació per la que va travessar el nostre país durant els anys de la dictadura va afavorir l'engrescament de moltes persones per l'escoltisme/guiatge?

Si més no, en aquella època l'escoltisme i el guiatge constituïen una de les poques ocasions de participar en activitats juvenils.

Alguna situació concreta de la teva vida personal o professional ha estat resolta utilitzant els punts de la Llei Escolta?

Tant en el decurs de la meva activitat professional com en l'exercici de les meves responsabilitats d'ordre social, sempre he procurat ser fidel a la meva promesa escolta. El meu pas per la política, com a diputat al Parlament, em va donar múltiples ocasions de servir Catalunya, sense oblidar el que m'havia proporcionat l'escoltisme.

Alguna anècdota que vulguis recordar?

Als setze anys, en una llarga ruta fins la Pica d'Estats, varem començar-la amb una visita a Pau Casals, a Prada de Conflent. Estava assajant i ens va advertir que, en la vida, calia treballar i formar-nos permanentment. En aquesta mateixa ruta, al passar per Andorra, vaig tenir ocasió de tractar Batista i Roca, per primera vegada.

L'escoltisme i el guiatge han anat evolucionant en el decurs del temps. Com valoraries els canvis que has viscut més de prop?

Malgrat el pas dels anys i en la mesura que m'ha estat possible, he procurat seguir l'evolució del moviment. Personalment, crec que els responsables del Comissariat General han sabut, en cada moment, adaptar-lo a les exigències del moment i a l'evolució de l'entorn social.

Segueixes en contacte amb alguns companys / companyes d'aquells moments?

Sempre que puc, procuro assistir i participar en trobades d'antics escoltes. Com a mínim, intento trobar una ocasió anual per coincidir amb antics companys.

Tornaries a dedicar-hi aquests anys a l'escoltisme/guiatge, o creus que ara faries una altra cosa?

És difícil imaginar què faria si; bé, en unes circumstàncies similars, crec que probablement tornaria a dedicar-m'hi.

Et sembla que tres anys és un període adequat per liderar el moviment com a Comissaris, valorant les circumstàncies d'edat, evolució de la societat, etc.?

No; la meva opinió és que els períodes de responsabilitat haurien de ser de quatre anys. Tres són massa pocs. Aquestes funcions requereixen un temps inicial per emprendre el rodatge.

Sembla que la societat en general i en especial la catalana tendeixen cada cop és cap a una laïcitat més gran. Què penses sobre el paper de l'Església en l'escoltisme i si continua tenint sentit la diferenciació entre escoltisme laic i escoltisme catòlic?

És un tema complex, que cal gestionar-lo en el dia a dia. Sigui quina sigui la opció presa, sempre caldrà basar-la en el respecte entre uns i altres.

Vols dirigir alguna recomanació als caps actuals de MEG?

Una observació: L'escoltisme ha format molts nois i noies, i els ha ensenyat a servir el País, fidels a la Llei escolta. Ara, més que mai, Catalunya necessita una ciutadania que tingui en compte aquells valors.

Una recomanació: Senzillament, no defallir.

Aquesta entrevista ha estat realitzada per l'equip d'Antics Escoltes i Guies de la Fundació Josep Sans i també ha estat publicada en la revista de MEG, el Correu núm. 87 d'hivern de 2014 i al Caliu núm. 18.

